

בבקר בבקר

בפרשת **תצוה** (שמות ל' 7) מצווה אהרן על הטבת הנרות **בבקר בבקר**. תמהו חכמינו, הראשונים והאחרונים, על כפל הלשון ולמדו כי יש לכל אחת **מן** המלים (פעמיים בבקר) ערך משמעותי. כמובן, כי זו דרכה של תורה, לדייק ולא להכביר מילים ח"ו בעלמא.

אנחנו נציע את גישתנו, כדלקמן:

בבקר בבקר: בבוקר "השני" הוא בקרו של יום, המקובל, הקשור לזריחת השמש. ומקדימו **הבוקר** "הראשון" שבפסוק. ומיהו זה שמביאו?

וכאן נעוצה כוונתנו.

את הבוקר, שלפני הבוקר הטבעי "החמתי", מביא האדם במו ידיו על ידי הטבת הנרות בבית המקדש. כסמל לכל השובב. לא נחכה לאורו של המאור הגדול אלא נקדימו ונביא בוקר שלנו, הבוקר של הבוקר, בלשון התורה הקדושה. ובסכום: הבוקר שלנו מקדים את הבוקר של החמה

לא חובה לראות פה דוקא תחרות עם הטבע אלא יש לראות פה זכות, שזכה הבורא אותנו להאיר את הטבע בדרכנו, עבורנו. אנו הופכים לילה ליום מצד אחד, ומצד שני אנו מסיימים את הלילה עם האור שאנו מעלים, בבוקר של הבוקר.

בידינו מופקד תפקיד עצום. המשתלט על "יום ולילה לא ישבותו". אנו יכולים להקדים את שעות היום; להפוך לילה ליום, באור המלאכותי, מעשה ידי אדם, ולהפעיל את כל שחפצנו. ממש השתתפות במעשה הבריאה של היום-יום.

ואמנם קבלנו זאת כבר מפרשת **בראשית**. עלינו את התפקיד הרם של **"אשר ברא א-להים לעשות"**. פרשו חכמינו: עלינו מוטל לסיים את הפעולה, לעשות את הגימור, ה"פיניש", של מעשה הבריאה. זכינו לקבל על עצמנו את המטלה החשובה מאד של **הסיום**. וכמאמר העממי דהיום:

"אין לנו זכות לוותר על הזכות!"

אשרנו,

המאירים את העולם לא רק באור ממש (אנרגיה על כל גוניה)

אלא גם מגשימים הישגים עצומים בשטחי איכות החיים (והטכנולוגיה הגבוהה של השכלולים, המלווים את חיינו).

ומה לנו כבוד גדול מזה? ...להיות שותפים. ואידך זיל גמור! כדבר המאמר המסורתי:

"מסורה: אין המצווה נקראת אלא על שם גומרה".

-----אינני יכול שלא
להזכר במשמעות של "הבוקר" בדברי מו"א עט"ר, רבי עמרם אבורביע
זצוק"ל זיע"א.

בתום הלילה חלפה הגלות ותקופת השבר של עם ישראל ובהפציע הבקר
תחול הגאולה שאין אחריה גלויות יותר.

כמאמרו בפתח הספרון "ברית עולם", אותו פרסם אבינו בשנת התש"ח
(ובמדויק בי"ז בכסלו התש"ח, הוא הידוע בפיות עמך כ- "כט בנובמבר",
ובו הכרזת האו"ם (מספר 181) על סיום המנדט הבריטי ובעקבותיו הזכות
להקמת המדינה היהודית).

במילותיו של האבא : "ג'רפס בירושלים שנת התש"ז, סימנא מילתא,

וגאלתיך אנכי זיי ד' --- שכבי עד הבקר, ¹לפרט גדול.

"הבוקר" הוא איפוא שנת התש"ח - הכרזת המדינה . והנה בדרשתו
בשנת התרע"ו הוא מבשר את שחרורה של ירושלים, שיחול בשנת
התשכ"ח, שוב ב'בוקר' עבורנו. וביחד התחברו שני התאריכים המשמעותיים
בעצמאות ישראל: תש"ח ותשכ"ח, ובלשונונו היום ב'בוקר' ב'בוקר. בוקר
ראשון המקדים את הבוקר השני. (וחזר על דבריו בשנת תשכ"ד בדרוש
לשבת הגדול.)

תחילת עצמאותנו , בשנת התש"ח, היא הבוקר הראשון. וביסוס עצמאותנו,
בשנת התשכ"ח² עם שחרור ירושלים ת"ו, היא הבוקר השני.

ובלשונו הטהורה : "בוקר - קיינו, שיאיר עליו מחשכת הגלות ויודע ה' ...
ואת הקדוש יקריב אליו לארצו ולמולדתו."³

סכמנו את תחילת דברינו:

לא רק בחיי היום יום אנו מתערבים והופכים לילה ליום,

אלא גם בגורל הלאומי של עמנו הפכנו את חשכת ליל הגלות,

לאור הגדול של יום הגאולה.

בשבח ובהודיה לה' יתברך.

ע"ה הצב"י, אהוד אביבי

1. רות, ג' 13.

2. התשכ"ח, היא שנת העיר ירושלים המלכה, מתחילה כידוע בחודש ניסן.

3. דרשה בשנת התרצ"ו ("נתיבי-עם / דרשות").